

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR
8 F.
IN NEDERLAND 50 Cts
No 1

ZONDER PLOEGGEEST GAAT HET NIET

Ons volledig verhaal door JEAN GRATON

Jean Graton

IN het stadion van de universiteit van Nantes oefent de eerste rugbyploeg zich met de bal. De ploeg is grotendeels samengesteld uit studenten, die helemaal opgaan in de mannelijke rugbysport. Dit spel is veel eenvoudiger dan de Amerikaanse foot-ball.

Jean Dubourg, de trainer, leidt het spel...
Nu leren doorgeven ter hoogte van de lenden!
SNUC

De ovale bal gaat uit de handen van Jean Bouet...

..naar die van Moreau, die hem doorgeeft naar Roger Boulanger. Deze drie spelers zijn de beste van de ploeg en vormen een uitstekende halflijn.

Genoeg voor vandaag! Vooruit, naar de stortbaden...

's Zondags daarop ontmoet de ploeg van Nantes deze van Bordeaux, die samengesteld is uit flinke spelers : echte atleten ! De match telt voor de beker van Frankrijk ! In de kleedkamer maken de spelers zich klaar...
Ik ben één van mijn kousen kwijt. Men heeft ze gestolen ! Niemand mag hier buiten!
Toe, Moreau, doe niet flauw! Je hebt ze alle twee aan éénzelfde voet !

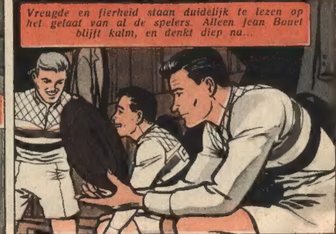

En laat ze maar komen, de mannen van Bordeaux ! Ze zullen vlug de smaak van van hun wijn vergeten...
Het moreel van de ploeg van Nantes is uitstekend. Met een beetje geluk zullen ze de ploeg van Bordeaux kunnen overwinnen. En Bordeaux bezit de titel !...

Onder de mannen van Nantes heerst een uitstekende ploeggeest, en dat draagt in grote mate bij tot de kracht van de jonge spelers. De trainer, Jean Dubourg, is tevreden over zijn mannen, die hij in de kleedkamer heeft vervoegd.
Oppassen, kerels ! In de perstribune zit Louis Cavenet, een van de selektieheren voor de beker van Frankrijk !
Cavenet ?

Indien hij vandaag hier is, dan moet het wel zijn dat hij zich speciaal interesseert voor deze match, en vooral dan nog voor Bordeaux !

Maar misschien ook wel een beetje voor jullie, jongens !

We moeten ons best doen. We hebben misschien geluk vandaag...
We krijgen ze klein !
Je moet je doen opmerken, begrepen ? Ik reken er op !

Vreugde en fierheid staan duidelijk te lezen op het gelaat van al de spelers. Alleen Jean Bouet blijft kalm, en denkt diep na...

De ploeg van de bezoekers betreedt het eerst het terrein. De supporters die meegekomen zijn juichen ze hartelijk toe.

LEVE BORDEAUX!

Wel, waar blijven de mannen van Nantes ?

Daarna worden de spelers van Nantes onthaald op een daverend applaus...

Vooruit, Nantes !

Er wordt geloot voor de verdeling van het terrein. Bordeaux wint en kiest. Die van Nantes zullen eerst tegen de zon moeten spelen.

Het startschot wordt gegeven, en het spel begint...

Maar laten wij even Jean Dubourg aan het woord om ons de rugby te verklaren.

In het rugbyspel zijn er geen netten zoals in het voetbalspel. De uiterste lijn, of doellijn telt over de hele lengte. Het komt er voor de spelers op aan, om de bal met de handen achter de lijn te brengen. Dit is aanvallen. Ze mogen dit doen om op het even welke plaats van deze lijn. Telkens ze daarin slagen behalen ze drie punten.

In het centrum van de doellijn bevinden zich twee palen met een dwarslat. Iedere geslaagde « try » wordt gevolgd door een « transformatie ».

De speler plaats zich op de schoplijn, recht over de plaats waar hij de try heeft behaald, en beproeft dan met een schop de bal over de dwarslat te doen vliegen. Een geslaagde transformatie is twee punten waard. Een « getransformeerde try » is vijf punten waard... Maar laten wij terug keren naar het spel, dan zullen wij het beter begrijpen.

De mannen van Bordeaux hebben onmiddellijk hun spel opgedrongen. Al hun aanvalspogingen worden nochtans verijdeld door de verdediging van Nantes...

Het komt er op aan, de speler tegen te houden. Het tegenhouden gebeurt korrekt op de volgende manier : de speler van de verdediging grijpt naar de handen van de speler, die de bal draagt, en laat zich langs zijn benen tot aan zijn enkels glijden. Wanneer men een speler op minder korrekte wijze tegenhoudt, telt dit ook, behalve wanneer het te brutaal gebeurde. Een speler die op de grond ligt, mag de bal niet meer verder geven.

...Geen enkele tegenoffensief van de mannen van Nantes kan tot een goed einde gebracht worden. Er hapert iets in de ploeg van Dubourg, en deze maakt zich ongerust...

Wanneer gaan ze nu eindelijk spelen ? Waarom bewaart Bouet de bal zó lang ?... Hij laat zich iedere keer tegenhouden...

Inderdaad, Jean Bouet speelt niet zoals men dat van hem gewoon is. Doorgaans is hij een goede ploegmaat, en geeft vlug de bal door. Vandaag schijnt de bal aan zijn handen te plakken. Zijn spel, zijn schijnbewegingen, zijn tenigheid, zijn snelheid en zijn start doen het publiek echter juichen... Hij wordt flink aangemoedigd.

Bouet, ga er alléén op los !

Maar de mannen van Bordeaux hebben het begrepen en schaduwen hem van zeer dichtbij. Telkens hij tot de aanval overgaat, wordt hij tegengehouden door een of twee spelers van Bordeaux.

Bij gebrek aan samenspel, wordt de ploeg van Nantes overtroefd en kort achter elkaar behalen die van Bordeaux tweemaal een try...

Geen enkele van de twee transformaties...

...slaagt. De score wijst 3 + 3 = 6 punten voor Bordeaux.

De mannen van Nantes trekken zich nu op de verdediging terug, om de ramp te beperken.

De scheidsrechter fluit halftime. Die van Bordeaux hebben reeds 11 punten behaald, die van Nantes geen enkel !...

Bij het uitblazen roept Dubourg Bouet bij zich, terwijl de andere spelers hun glas citronade drinken...
Hoor eens...

Wat richt jij uit vandaag ?... Je speelt niet alleen, hoor ! Waarom geef je de bal niet door, zoals je dat altijd doet ?

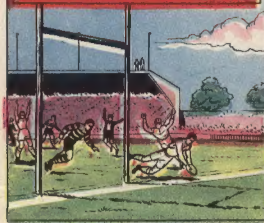

Boulanger komt tussenbeide...
Ik heb het verstaan! Mijnheer wil zich doen opmerken door de man van de selektiekomitee. Mijnheer wil een plaatsje veroveren in de nationale ploeg en bekommert zich niet om zijn ploegmaten. Hij wil akrobaat spelen en zal ons een zware nederlaag op de hals halen !

Wie vraagt je naar je mening ?
Die krijg je zó van me, mijnheer !

De twee spelers worden bijna handgemeen, maar Dubourg komt tussenbeide...
Wat betekent dat nu ? Bewaar je energie voor de tweede time !

De tweede time begint. De bal komt bij Moreau terecht.

Deze slaat geen acht op Bouet, en geeft de bal over diens hoofd door...
...Hij wordt handig opgevangen door Boulanger, die er mee vooruit snelt. De spelers van Bordeaux zijn verrast door de schijnbeweging, en hun reaktie komt te laat. Boulanger breekt door hun verdediging en...
10
11

...tekent een doelpunt aan dicht bij de paal!

De try wordt getransformeerd : 5 voor Nantes ! De mannen van Nantes besluiten met Bouet geen rekening meer te houden, aangezien hij een solo wil spelen.

Razend van woede ziet Bouet zijn kameraden alleen verder spelen. Zij laten hem links liggen...

De mannen van Bordeaux hebben de nieuwe taktiek nog niet doorzien en zij weten niet of die van Nantes de aandacht willen afleiden van Bouet om zich daarna des te beter van hem te bedienen.

?

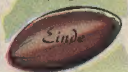

Bouet, die zich wou doen opmerken, kijkt ontgoocheld op. Laten wij hopen dat hij de kans die hem nog gegeven wordt weet te gebruiken en dat hij dan toch wordt opgenomen in de nationale ploeg.

De volgende week : CERVANTES

ONDER ONS VERMA

DE LIEVE VRIJHEID!

HET gebeurde op een zondagmorgen op de prachtige Grote Markt van Brussel. Overal hoorde men lustig getierelier en gekwetter. Iedere zondagvoormiddag wordt er immers tussen de trotse gildenhuizen een vogelmarkt gehouden.

—Hoeveel kost die merel, mijnheer ? En die vink ?

— Goed ! Ik neem ze !

In een klein vogelkooitje nam de man zijn schatten mee, en verdween tussen de menigte. De volgende zondag zag ik hem weer.

— Hoeveel kost die lijster ?

— In orde, geef ze mij maar !

Diezelfde man kan je heel het jaar door iedere zondag op de vogelmarkt zien. Iedere maal koopt hij vogels en neemt ze gelukkig als een koning mee naar huis.

Hij moet dus wel een enorme volgelkooi bezitten ?

Neen, helemaal niet! Zodra de man thuis komt loopt hij in zijn tuin, en opent de kooitjes. Hij koopt de vogels alleen maar om ze opnieuw de vrijheid te schenken en hij is gelukkig !

Wij zijn er van overtuigd dat Sint Franciskus van Assise met welgevallen op hem neerkijkt !

Kuifje

De postbode wordt verwacht door :

Lou Pirard, Statiestraat, 119, Sint-Truiden wou graag corresponderen met een Kuifjeslezeres.

Roger van Daele, Eendrachtstraat, 1, Menen, wou graag corresponderen met een Hollandse lezer, liefst uit Amsterdam, die 15 jaar is.

ONZE BRIEVENBUS

Willy De Boek, Sint-Goriks-Oudenhove, wij danken je voor je briefje en vinden het fijn dat je tevreden bent met de sportkroniek. Indien je aan een correspondent wil geraken moet je ons eerst en vooral je volledig adres opgeven.

Lou Pirard, Sint-Truiden. — Fijn dat je zo hartelijk kan lachen met Chlorophyl, met Ton en Tinneke en met 't Prinske. Wij beloven dat er ook in de toekomst aan humoristische verhalen geen gebrek zal zijn !

Marc Oversteijns, Leuven. — Wij vermaakten ons kostelijk met je leuke vertelling. Jammer genoeg kunnen wij ze niet in « Kuifje » plaatsen. Wij hebben er geen plaats voor. Stuur ons eens een paar korte mopjes, en wij beloven dat wij die zullen opnemen.

Hugo Stabel, Hoegaarden. — Dank voor je anekdote. Wij wensen je verder nog veel gezellige uren met ons blad.

Francy Maes, van Heverlee. — Het spijt ons erg dat wij onze rubriek « Jullie krijgen het woord » momenteel niet opnieuw in ons blad kunnen inlassen. Wij lazen je verhaal met grote belangstelling en zijn van mening dat je werkelijk goed schrijft. Misschien mogen wij je wel vragen in het vervolg een oorspronkelijker onderwerp te nemen. Bovendien moet je ook trachten je verhaal logischer te bouwen. In ieder geval, onze oprechte felicitaties !

Jan Everts, Amsterdam. — Dank voor je sympatiek schrijven. Het is soms wel moeilijk noord en zuid tevreden te stellen. Voor het « binnen geraken » ben je erg streng. We hebben even de Van Dale opengeslagen en vastgesteld dat men op deze uitdrukking niets heeft aan te merken. Ergens binnen komen of ergens binnen geraken. In plaats van « om het leven komen » mag men zelfs zeggen « om het leven geraken ».

Hanne Laureins, van Antwerpen. — Je briefje was erg prettig en wij danken je daarvoor. Ja, het is inderdaad waar dat je een poes mag wassen. Als ze een sneeuwwitte pels heeft is het soms wel nodig ! Zorg er voor je kat goed af te drogen en daarna bij het vuur te leggen opdat ze vlug en volledig zou drogen.

★

Hou je van dieren ?

MIJN HOND

IN het jaar 1950 was ik met moeder naar Zandvliet geweest. Bij mijn thuiskomst wachtte er een grote verrassing. Vader had een hond gekocht ! Een mooie grote Duitse herdershond. In het begin leek hij nogal kwaadaardig. Maar later werd hij mijn vriend, mijn beste vriend. Hij was een zeer trouw dier. Hij verwelkomde mij 's morgens en bij het thuiskomen met zijn vrolijk geblaf en door te kwispelstaarten.

Maar in 1954 werd hij ziek, het was ongeneeslijk. Wij hebben hem dan naar de dierenbescherming gedaan. Het was een treurige dag toen hij van ons wegging. Nooit zal ik mijn trouwe vriend vergeten !

Luc Timmermans, Antwerpen.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

IN DE KEUKEN

— Wat gebeurt er toch in de ijskast, Jan ?

— Ik vecht tegen de verleiding, moeder !

Victor van de Wiele, Gent.

BIJ DE SCOUTS

— En welke goede daad heb jij deze week verricht, Jan ?

— Ik heb een jongen geschopt omdat hij zijn hond schopte !

DE HELD

— En zo mijn jongen, zei de vader tot zijn oudste spruit, heb ik je nu verteld wat je vader in de grote oorlog heeft meegemaakt.

— Ja, papa, antwoordde de jongen, maar waarvoor hadden ze eigenlijk al die andere soldaten nog nodig ?

Gerard Hoekwater, Rijswijk (Nederland).

BIJ DE DOKTER

— Dokter, ik weet niet wat ik nu doen moet ! U hebt me van die vreselijke kwaal afgeholpen, maar nu heb ik mijn geheugen verloren.

— Hindert niet, mijnheer. Ik zal u een duplikaat van mijn rekening zenden !

A.-J. Bindenga, Rotterdam (Holland).

Wat denk je over HET SUPER-KUIFJE van 32 bladzijden ? Toon het aan je vrienden die het nog niet kennen !

DE SLIMMERD

— Oma, mag ik een ander klontje suiker nemen ? Ik heb het mijne laten vallen

— Waar is het gevallen, Jantje ?

— In mijn koffie, oma !

Dirk Witteurongel, Roeselare.

OP SCHOOL

Meester : Ik geef je twee sinaasappelen. Jij eet er een op en je zusje ook een. Wat houd je dan nog over ?

Peter : De schillen, meester !

Ans Starink, Eindhoven (Holland).

DE VREEMDELING

— Kijk, Loewie, daar is de zon !

— Neen, Jef, dat is de maan.

— Maar ik zeg je dat het de zon is !

— Wacht, Jefken, ik zal het daar eens vragen aan die meneer. Pardon, meneer, kun je mij niet zeggen of dat de zon of de maan is ?

— Ik zou het niet kunnen zeggen, heren, want ik ben niet van de streek !

Joris Tielemans, Sint-Niklaas.

PRETTIGE AVOND

Mijnheer en mevrouw Peters krijgen van onbekenden twee plaatsen toegezonden voor de schouwburg. Zij maken er dankbaar gebruik van. Als ze na de voorstelling thuis komen merken ze, dat dieven met hun spaarcentjes aan de haal zijn gegaan... Op de tafel vinden ze een briefje : « Wij hopen van harte dat u een echt prettige avond hebt gehad ! »

Georges Houpe, Molenbeek.

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE STIPT?

De stiptheid is de beleefdheid van de koningen, en het was een koning die dat heeft gezegd. Al zijn wij geen koningen, er wordt toch van ons allemaal gevraagd dat wij beleefd en stipt zijn. Om te weten of je dat bent, antwoord je op deze vragen met een JA of een NEEN.

	JA	NEEN
1. Sta je op tijd op 's morgens, zodat je geen kattenwasje moet doen of zonder eten naar school moet lopen ?		
2. Heb je de gewoonte een beetje vroeger dan nodig is te vertrekken om op alle onverwachte moeilijkheden voorbereid te zijn ?		
3. Mag men er op rekenen dat je stipt op het afgesproken uur komt ?		
4. Ben je over het algemeen eerst op het rendez-vous ?		
5. Schrijf je je brieven (bv. met nieuwjaarswensen, verjaardagswensen, enz.) op tijd, zelfs al heb je er een hekel aan ?		
6. Vind je het idee te laat te komen onprettig?		
7. Verkies je het zelf te wachten, als iemand op je te laten wachten ?		
8. Kan je het aantal keren dat je te laat kwam op je vingers tellen ?		
9. Vind je de « eeuwige telaatkomers » echt vervelende lui ?		
10. Ben je er van overtuigd dat je door stiptheid veel moeilijkheden kan vermijden?		
Totaal . . .		

HELDER-ZIENDHEID

De kaartenlegster : Ik zie iemand, die zeer dicht bij je staat en die een grote ontgoocheling zal oplopen...

De klant : Dat zal jij wel zijn, want ik ben niet van plan je te betalen voor die onzin !

Hilda Wouters, Mechelen.

JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

DOOR WILLY VANDERSTEEN

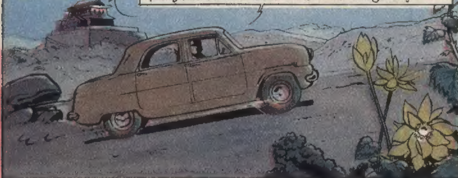

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

DE MEESTER VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

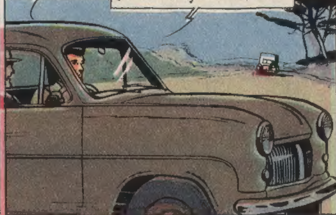
Sanders, nagezet door Dan, doet een verkeerd manœuvre en stort met zijn auto in het water. Hij kan echter op het nippertje aan de dood ontsnappen..

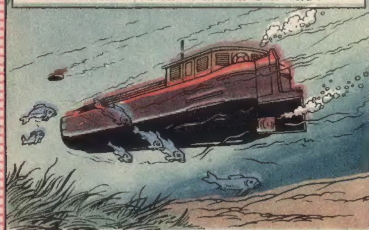

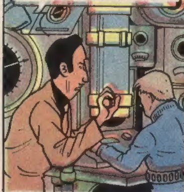

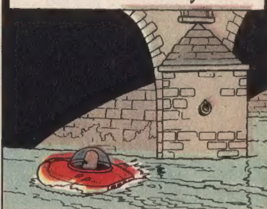
De GEZANTEN VAN MARS

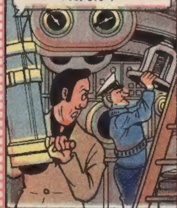
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

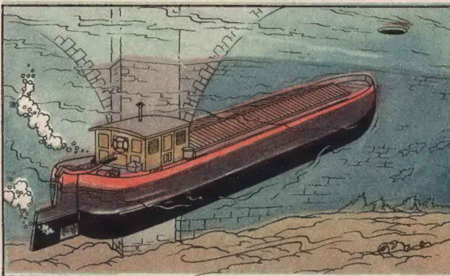
Petaritz gelukte er in weer op de aak te geraken die in de Seine gemeerd ligt en in werkelijkheid een gekamoefleerde duikboot is. Tonin, door de bandieten gevangen genomen, slaagt er in te ontsnappen.

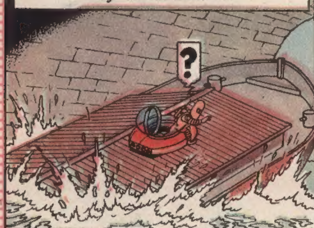

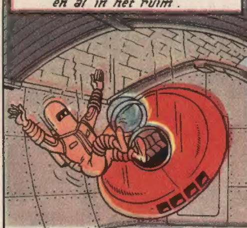

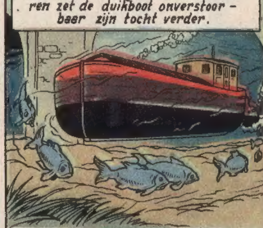

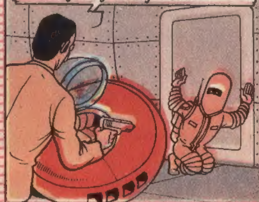

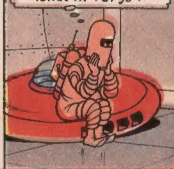

(Wordt voortgezet.)

Hallo Hallo, hier LUC VARENNE !...

WIJ DOEN AAN WINTERSPORT

WIE voelt er geen lust om even de gezonde lucht te gaan happen in de bergen van Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland of Italië. Zou een reisje naar Cortina d'Ampezzo, waar de Olympische spelen deze winter gehouden worden, jullie niet bevallen ?

MET DE BOBSLEIGH

ER zijn sportlui, die menen dat ze op ski's nog niet vlug genoeg naar beneden glijden, en in de bobsleigh plaats nemen. Dat is een slede uit hout of metaal, uitgerust met een stuur en krachtige remmen. Je kan er duizelingwekkende snelheden mee bereiken.

Mij snijdt het gezicht van zo'n ding, dat als een meteoor langs de bergen scheert, doodgewoon de adem af.

In een bobsleigh kunnen twee à zes personen plaats nemen. Onnodig te zeggen dat de liefhebbers groot gevaar lopen de nek te breken. Men zet nooit kleine en tengere mannetjes in die slede, doch altijd echte zwaargewichten. Je moet groot, breed en zwaar zijn opdat het Selectie Comité je met welgevallen bekijke voor de bobsleighsport! Je moet weten dat de slede zelf eigenlijk te licht is om stevig op de baan te liggen. Aan deze leemte wordt dus verholpen met het gewicht dat men in de slede zelf zet. Natuurlijk gebeuren er soms dodelijke ongevallen !

Indien we van een tocht per slede houden, hoeven we nu niet direkt plaats te nemen in de gevaarlijke bobslee. Er zijn ook de gewone sleden, die geen stuur hebben, geen remmen en waarvoor ook geen speciale wegen voorzien zijn. Dit betekent nog lang niet dat je er geen snelheid kunt mee bereiken, of dat het niet prettig zou zijn. Helemaal niet ! Het is een gezonde en prettige sport, en de beste remmen aan zo'n ding zijn nog altijd je voeten !

IJSHOCKEY

DE ijshockey stamt uit Amerika, en het zijn altijd de Canadezen, welke de titel van wereldkampioen ijshockey in de wacht slepen. Men meende op een bepaald ogenblik dat de Russen hierin verandering zouden brengen, maar dit bleek toch niet het geval. De Russische ploeg moest de duimen leggen voor de Canadezen.

Onnodig te zeggen dat het spel op het ijs wordt gespeeld, en wel door twee ploegen van ieder zes spelers. Degelijk geschoeid en voorzien van fijne schaatsen moeten ze trachten, net als bij het voetbalspel, de bal in de goal van de tegenstander te krijgen. Bij het hockeyspel noemt men die bal niet gewoon bal, maar puck. De match wordt geleid door een scheidsrechter, die niet alleen moet kunnen fluiten en de regels van het spel kennen, maar bovendien een puik schaatser moet zijn. Wat een scheidsrechter lijden kan !

IJshockey is een zeer spektakulaire sport, en genoot voor de oorlog in ons land heel wat entoesiaste liefhebbers. Wij konden toen rekenen op de ploeg, « Pôle Nord » geheten, die bestond uit Belgen en Canadezen. Iedere week kregen we toen de beste ijshockeyploegen van Europa op bezoek, en gewoonlijk was het onze Belgisch-Canadese ploeg die won. Dat was de goede, oude tijd ! De oorlog bracht hierin verandering.

Thans hebben wij nog slechts twee ploegen : « Brabo » van Antwerpen en de « Cercle des Patineurs Liégeois ».

SCHAATSEN

HET schaatsen is oeroud, en moet dateren van de tijd toen de mens voor het eerst kennis maakte met het ijs. Het is een van de mooiste en sierlijkste sporten die er bestaan. Het spreekt vanzelf dat onze broeders uit het noorden in deze sport veel knapper zijn dan wij, net als in het skilopen trouwens.

Heb je de Elfstedentocht al eens meegemaakt? Dat is de maratonloop op schaatsen, die in Holland voor het eerst werd georganiseerd in het jaar 1890, en nog steeds bestaat. Zoals de naam het zegt, glijden de schaatsers langs de stromen en rivieren van elf steden, en leggen in het geheel een afstand van 200 km af. Negen keer op tien gaan de Friezen met de overwinning lopen.

Het is zelden dat de vorst in ons land lang genoeg aanhoudt om schaatswedstrijden te organiseren, en dat is wel erg jammer. Niet zo zeer om de wedstrijd hoor, maar om het beoefenen van die mooie sport, te meer daar we slechts over twee skatings, die naam waardig, beschikken : in het sportpaleis van Antwerpen en het sportpaleis van Luik. De gelegenheid om te leren schaatsen is dus gering...

REEDS IN HET JAAR 1200

WIJ kunnen deze kroniek niet sluiten zonder even de skisport te vermelden. In het jaar 1200 zou het Finse leger reeds een skicorps hebben gehad. Een goede vijftig jaar geleden wist men bij ons echter nauwelijks wat een « ski » was. Thans heeft iedereen lust om ze onder de voeten te binden. Meer dan een liefhebber eindigt zijn wintervakantie dan ook in een hospitaal...

Verschillende skiwedstrijden genieten de belangstelling van ieder sportliefhebber. Het grootste interesse en ook de grootste belangstelling gaat echter naar het springen. De springplank van Cortina d'Ampezzo is een van de mooisten ter wereld. Men kan er, naar men ons heeft gezegd, sprongen van bij de honderd meter realiseren ! Zo een sprong heb je heel zeker al een keer in de bioscoop (gewoonlijk in vertraagde film gegeven) gezien. Het is een prachtig spektakel ! De mens gelijkt dan werkelijk op een vogel...

Alleen van er over te schrijven, krijg ik een vreselijke lust mijn koffer te pakken en er naar toe te trekken. Als de hoofdredakteur nu eens zo vriendelijk was mij naar de Alpen te sturen om een kleine reportage te maken... Dat zou prachtig wezen !

Luc Varenne

LUC VARENNE ANTWOORDT

J. JACOBS. — *Telefoneer naar Felix De Koninck (tel. 11.56.48), de manager van de beste boksclub van Brussel. De zetel van Red Star : Oude Markt (in de gebouwen van het stedelijk zwemdok).*

J. TURIN. — *100 meter hagen : Attleseey (U.S.A.) 13"5 in 1950. — 400 meter hagen : Litujev (U.S.S.R.) 50"4 in 1953. — Verspringen : Jesse Owens (U.S.A.) 8 m 13 in 1935.*

Vrouwelijke rekords : schijfwerpen. Nina Dumbadze (U.S.S.R.) 57 m 04 in 1952. — Speerwerpen. Nadyezhda Konjajeva (U.S.S.R.) 55 m 59 in 1954.

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE TERUGKEER VAN DE OVERWINNAARS

DE oorlog is gedaan ! De oorlog is gedaan ! Eindelijk vrede !... » Tien jaar geleden werd dit door miljoenen mensen in bijna alle werelddelen geroepen. Het was eindelijk weer vrede, de nachtmerrie was ten einde. De Assyriërs genoten ook van de vrede, maar voor hen was het toch slechts een wapenstilstand tussen twee oorlogen. Men kan haast zeggen dat ze van de ene oorlog naar de andere renden. Het spreekt vanzelf dat ze bij oorlog steeds aan overwinning en buit dachten, en niet aan een eventuele nederlaag...

1. — INTREDE TE NINIVE

NINIVE viert feest. Snelle boden hebben het nieuws van de overwinning gebracht en vandaag komt het leger triomfantelijk naar de stad terug. Men bewondert natuurlijk de dappere krijgers, maar men bewondert nog veel meer de oorlogsbuit die zij meeslepen: wagens die tot barstens toe gevuld zijn met kostbare voorwerpen, godenbeelden, vazen in goud en zilver. Er zijn prachtig opgetuigde kamelen en paarden uit de beste stallen van Suze. Ja, de oorlog is een mooi ding ! Te meer daar men niet één dag, maar zeven dagen feest viert. De poorten van het paleis zijn dag en nacht geopend, en wie wil kan er gaan eten en drinken buik-sta-bij.

2. — BROOD EN SPELEN

JE kan aanschuiven aan een van de lange tafels welke voortdurend beladen worden met gebraden vlees en wijn. De Assyriers, van natuur zeer sober, waren na acht dagen goed eten en drinken dronken en ziek. Er heerst een karnavalstemming in heel de stad. Ook Assurbanipal viert feest omringd van een schaar genodigden. Zij zaten op hoge stoelen en aten uitgelezen spijzen, over het algemeen zeer weinig vlees, maar veel en prachtig fruit en taarten om duim en vingeren af te likken. En natuurlijk dronken ze wijn uit fijn gedreven bekers, uit gouden en zilveren kruiken geschonken.

3. — HET FEEST VAN DE KONINGIN

ER waren muzikanten op die feesten. Er werd gezongen en er werd gedanst. Op sommige momenten waren de feestvierders echter zo luidruchtig dat men van de muziek helemaal niets meer hoorde. In haar eigen vertrekken vierde de koningin ook feest. Er waren eigenlijk veel koninginnen, maar ene voerde de titel. De koning kwam proeven van de edele spijzen en dranken welke voor de koninginnen werden opgediend.

4. — DE KONING GENIET VAN ZIJN OVERWINNING

OM de koning te vermaken heeft de koningin het hoofd van de ongelukkige Tioemman in de tuin aan een boom gehangen. Assurbanipal krijgt een geweldige eetlust als hij dat hoofd ziet ! Op zijn paradebed geniet hij van zijn overwinning, van zijn geluk. De goden hebben hem op de hoogste top van zijn roem gevoerd. Wie zou het tegen hem durven opnemen ? Plotseling buigt een van de dames zich naar hem toe en fluistert hem iets geheimzinnigs in het oor...

5. — DE VOORSPELLING VAN NAHUM

Ik heb vernomen dat een Hebreeër van Juda, Nahum geheten, vreemde dingen voorspelt : « Ongeluk kome over je, Ninive, stad van bloed. Nu is het jou beurt, zegt Jahwe Sabaoth. Ik zal je beschaamd maken. Je zult de bittere beker tot de bodem drinken. Ninive zal verwoest worden ! » Assurbanipal is op slag nuchter. Met grote ogen staart hij naar de dame, welke hem deze voorspelling heeft medegedeeld, en besluit de wijzen te raadplegen.

DE AVONTUREN VAN ALEX

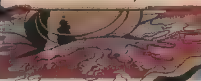
DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

De jonge koning vertelt Alex over het complot dat gesmeed werd tegen Oribal I...

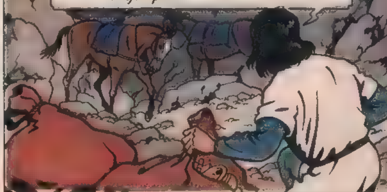

DE AVONTUREN VAN CHLOROPHYL

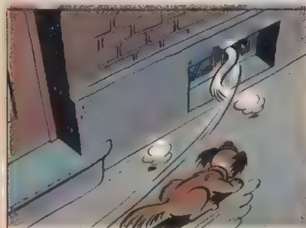
GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

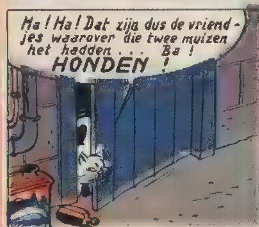

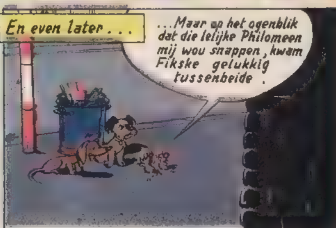

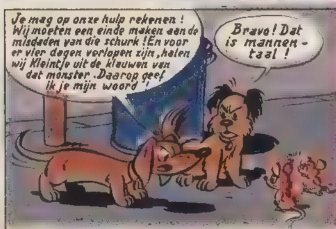

HOE "DE STER" VAN FELIX T

30 jaar geleden

Tijdens de jongste weken werden er in Vlaanderen en Nederland vele kerstspelen opgevoerd. Het bekendste kerstspel in het Nederlands taalgebied is ongetwijfeld « En waar de ster bleef stille staan » van Felix Timmermans, de vader van onze medewerker Gommaar. Hoe dit kerstspel ontstond, of hoe « De Ster » van Felix Timmermans aan het draaien ging, vertellen wij jullie hier. Wij publiceren dit artikel in ons Driekoningennummer, daar het de drie koningen zijn die in het mooi kerstspel van Felix Timmermans de hoofdrol spelen...

OVER het ontstaan van zijn verhaal en van het toneelstuk, dat op 5 januari 1925 in Den Haag gekreeërd werd door het gezelschap van Cor van der Lugt en van 22 september 1925 af, in een herschreven sappige Vlaamse tekst in triomf werd rond gevoerd door het roemrijke Vlaamse Volkstoneel, schreef Felix Timmermans zelf ten dien tijde in « De Standaard » :

« Mijn vader zong ons, om ons in slaap te wiegen (wij waren met zestien kinderen), zeer oude liedekens, waaronder er één bij was, dat ik zeer gaarne hoorde, waarvan de eerste strofe luidde :

Drie koningen met een ster
Kwamen gerezen van zover
Ze gingen, zochten overal,
In de bergen en in dalen
En waar de ster bleef stille staan
Zijn ze alle drie binnengegaan !

Later zag ik bij Driekoningendag de Driekoningen met hun kartonnen ster van huis tot huis gaan en hoorde hen onder meerdere andere liedjes ook dit zingen. De drie mannen zijn mij steeds bijgebleven in mijn herinnering. Ze waren arm, riekten zuur en vuil, en hun kapotte doorgenevelde stem klonk triestig en komiek. Die ster draaide, was zwart gemaakt, was mager en blonk op de uitstekende jukbeenderen, maar er was een lach op zijn rode lippen en in 't wit zijner draaiende ogen. Hij had een frak omgekeerd en droeg een kartonnen kroontje op zijn kort-harig hoofd. Er was een oude nevens hem, een gebogen man, die een blauwe bleke blik had en grote balken rond zijn ogen, en van onder de ingedeukte hoge hoed, blankten lange, ongekamde haren. Hij had het gelaat van een ouden, vromen bisschop en hij deed zelfs plechtig aan in zijn lange zwarte frak. De andere was een echte schorrie-morrie, een vod, een kollektie van vochtige, beslijkte lompen, waaruit een grauwe, stoppelharige kop opstak met zwerende ogen, met purperen

Dit zijn de drie koningen van Felix Timmermans, zoals die werden vertolkt door Staf Bruggen als Pitje Vogel de palingvisser, Renaat Verheyen als Suskewiet de herder, en Maurits Hoste als Schrobberbeeck de bedelaar.

geneverneus en zatten kwijlmond. Te vies, te vuil zelfs om met een kooltang vast te pakken, en op zijn hoedeken droeg hij een processie-kroontje met vergulde bollekens. De drie mannen met hun lied, bleven sterk in mijn herinnering, alsof ze er in geschilderd stonden. En toen ik later boekjes begon te schrijven dacht ik wel eens aan die mannen. Hun herinneringsbeelden kwamen steeds weer aan mijn verbeelding kloppen.

En ik dacht na op hen, en ik verbeelde me, want ik kende ze van haar noch pluim, dat die de sterre draaide een visser was; die oude met zijn edel profiel een herder, en de ander een bedelaar. En hoe ik ook wat uit hun leven wilde vertellen, altijd zag ik er een mirakel in verschijnen. Het wierden mensen, die iets legendarisch in hun leven hadden. En het kon bijna niet anders, zij als koningen gekleed, met dit liedje in hunnen mond, dat die legende, dit mirakel, dan ook een kerstmislegende werd. Ik hoorde terug de vertelsels die mijn vader verzon, toen hij ons in slaap deed. En met zekere gevallen van personen, die ik gekend had en nog ken, begon ik mijn verbeelding hun leven rond die kerstlegende te brodederen. Ik wou er mee uitdrukken hoe zelfs op de verworpenste en onaanzienlijkste mensen Gods genade kan neerdauwen en er overal plaats is voor heiligheid.

De zwart-gemaakte zou heten Pitje Vogel, de herder Suskewiet, de bedelaar Schrobberbeeck. En de eerste zou zijn een vinnig, haastig, lustig man, verzot naar drank en geld. Hij dacht zoveel aan God, als een koe aan safraan eten : maar hij was bang van de Zwarte Madam en andere zwart-legendarische verschijningen. De herder had van nature een kinderlijk vroom geloof, dat slechts in slaap gevallen was door vrienden. De bedelaar was van niets bang, noch van duivel, spook of wat anders, maar had schrik voor God. Dat wil zeggen, dacht noch aan God noch Heilige, deed zijn zondig leven voort zonder er op te denken. Maar hij vreest God als uitwerksel. Moest hij 's nachts den duivel tegenkomen, hij zou er onverschillig naar spreken, maar moest hij vermoeden een engel tegen te komen, of een andere hemelse verschijning, hij zou er voor ineenkrollen van schrik. Zo heeft elk van de drie mannen een ruwe mistieke kiem in zich. En het is op een kerstnacht dat ze samen de Driekoningen doen, dat die kiem aan het bersten en aan het groeien raakt. Als het eenmaal begonnen is, is er geen tegenhouden meer aan, en waar de ster bleef stille staan, zijn ze één voor één binnengegaan. In het blanke licht van de geest. Dat is in het kort de ondergrond van het stuk. Ik heb die gevallen beschreven en verteld in het boeksken « De Driekoningen-tryptiek ». Maar nu lang al vroeg mij notaris Thuysbaert van Lokeren, om ook eens een mirakelspel te schrijven. Ik beloofde het hem, want ik voel er veel voor. Mirakel-spelen als « Marieke van Nijmeghen », « Elkerlyck », « Beatrijs » hebben mij altijd danig bekoord. Maar een Mirakel-spel wordt zo gemakkelijk vulgair. 't Is zo gemakkelijk als het spel begint strop te lopen er een mirakel met bengaals vuur tussen te schuiven. Ik zou een spel willen waar het mirakel van binnen en buiten werkt, waar het tevens de natuurlijke uitkomst is. Het Mirakel vergroeid met het leven. Gemakkelijk gezegd, maar moeilijker gedaan. Ik las in de « Levens der Heiligen », maar vond het te moeilijk of niet naar mijnen zin. Ik las Gheon's « De Arme onder de Trap » en « De Heilige tegen goesting », twee zeer schone mirakelspelen. Neen, ik zou nog het liefst niet over Heiligen vertellen, maar het Mirakel laten gebeuren in onlegendarische mensen. Mensen uit ons landschap, mensen die ik kende, gewone, boterham-gewone mensen. En toen dacht ik op het vertelsel terug van de mannen met hun draaiende ster, op Pitje Vogel, Suskewiet en Schrobberbeeck... »

Tot zover Felix Timmermans.

Notaris - professor Thuysbaert, thans burgemeester van Lokeren, bezit heel de genezis van dit Mi-

En dit zijn de enigszins naïeve, maar outentieke kostuumontwerpen van de hand van Felix Timmermans voor zijn drie helden, Pitje Vogel, Schrobberbeeck en Suskewiet.

IMMERMANS AAN HET DRAAIEN GING

Lier 2 Februari 1928
Lichtmis

Beste Vriend!

Zondag draait het sterreken in 't Fransch te Brussel, om 3 uur, volgens ik lees. Daar ik toch te Brussel moet zijn voor de Huysmans-hulde, zou ik ook

En hier drukken wij het kaartje af dat Felix Timmermans met Lichtmis 1928 (let wel op het kaarsje dat hij er bij tekende), stuurde naar zijn beste vriend, notaris Thuysbaert van Lokeren.

rakelspel, aan de hand van de vele kaartjes en brieven die Timmermans hem schreef. Het was als student te Parijs, dat Prosper Thuysbaert diep onder de indruk geraakte van de toneelopvoeringen van Copeau en Jouvet in het « Théâtre du Vieux Colombier », waar hij o.m. Henri Ghéon's « Le pauvre sous l'escalier » ontdekte. Toen deken Coppieters, later bisschop van Gent, te Lokeren een nieuwe toneelzaal bouwde, deed Thuysbaert er Ghéon's werk in het nederlands opvoeren. Een paar jaren later schreef hij naar Felix Timmermans of deze zulk toneel niet wou schrijven voor het volk.

Op 31 Oktober 1923 antwoordde Fee : « Ik weet niet of u « Driekoningentryptiek » kent. Veterman en ik zijn bezig het geval der drie zwervers in kleine tooneeltafereelkens te brengen en ik hoop met resultaat. »

27 November 1923 : « Veterman en ik hebben dan eindelijk een mirakel van den Hemel verkregen. 't Wil zeggen, wij hebben mijn boekje « Driekoningentryptiek » in tooneel omgezet. Met Kerstmis wordt het alleszins in Holland gespeeld. »

3 Februari 1924 : « Dr De Gruyter heeft er mij om gevraagd, misschien speelt hij het nog dit seizoen. »

24 Februari 1924 : « Hierbij zend ik u het geheel van « Als de ster bleef stille staan. » Lees nu eens dit boekje, maar al het Hollands er uit, en hier en daar een frisschere en sappiger zet tussen. »

27 Januari 1925 : « Deze maand gaat « Waar de ster bleef stille staan » in den Haag Ze maken, of willen er de nagel van het seizoen van maken. Als er de nagel nu maar ingaat »

4 Maart 1925 : « 'k Dank u danig voor uw vreugde in 't succes van de Sterre. Ik hoop nu maar dat het Vlaamse Volkstoneel ze ook rap zal doen draaien in Vlaanderen. »

18 November 1925 : « Hierbij zend ik u de sterre in het Frans. De vertaling is goed. Natuurlijk is er wel wat sap uit. Maar toch nog genoeg er in dat z'het willen smaken... als ze het proeven. »

4 September 1926 : « De muziek van de Sterre ? Dat bestaat er niet. Ik heb dat van mijn horen zingen, en zo zing ik het ook. In Mechelen zingt men het weer anders. Neem het muziek van Lokeren maar, anders zal Eugeen van de Velde dat wel weten, of maak er zelf maar op. » Te gast bij Prosper Thuysbaert woonde Henri Ghéon de opvoering van de Sterre bij te Kontich. Enige tijd later kwam Ghéon zelf er een franstalige opvoering van geven te Brussel in de Patria.

Lichtmis 1928 : « Zondag draait het sterreken in 't Frans te Brussel, volgens ik lees. Daar ik toch te Brussel moet zijn voor de Huysmans-hulde, zou ik eens gaarne naar Ghéon gaan. Maar ik heb geen kaarten. Kunt ge er mij geen zenden ? »

In het rijke archief van direkteur-generaal Jan Boon, eens sekretaris en direkteur van het Vlaamse Volkstoneel, ligt nog de vergeelde lijst van de honderd eerste opvoeringen in Vlaanderen, te beginnen met 22 September 1925 in de Vrede St. Willebrordus-zaal te Antwerpen, dadelijk gevolgd door de gala-vertoning in de Patria te Brussel, en dan heel de zegetocht langs Deinze, Kortrijk, Peer, Willebroek, Ronse, Rekkem, Aalst, Luik, Oostende en Diest, Antwerpen en zovele andere, op 30 Augustus 1926 te Heerlen in Nederland, weer Opwijk, Ukkel, Schaarbeek en Ieper, en op 23 Januari 1929 in het Schauspielhaus te Düsseldorf (Duitsland). Het was begonnen met een uitnodiging vanwege Dr Walter Krings om deelname aan door hem ingerichte « Flämische Kunsttage in Aachen ». Na heel wat heen en weer geschrijf kwam het, luidens bewaarde persreakties, tot een entoeziast sukses. Jan Boon schreef een geïllustreerde programmabrochure, waarvoor op zijn aanvraag ook Dr von Hatzfeld een samenvatting van het stuk schreef. Dat was de drie en tachtigste opvoering. Na Brugge, Bilsen, St-Pieters-Woluwe en andere, kwam de honderdste opvoering, die een galavertoning werd in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel, op 23 Januari 1930, om 15 u. Timmermans en Veterman waren daar met hun echtgenote en veel groot volk. Om 19 u. was er groot banket waarmee dan meteen het eerste lustrum van het Vlaamse Volkstoneel gevierd werd, en een bijzondere hulde werd gebracht aan de grote akteurs Staf Bruggen en Maurits Hoste. Regisseur Anton van de Velde sprak de rede uit, en sprak meteen de dankbare lof van Jan Boon, de duivel doetal, en « voortzetter » van het werk van Dr De Gruyter aan wie, namens het gehele Vlaamse Volkstoneel en het Vlaamse Volk een clubzetel werd aangeboden, waarin hij echter niet lang verpoosde.

Dit is een foto van een van de scènes uit het kerstspel, de drie koningen hebben in een oude woonwagen de Heilige Familie ontdekt en gaan er hun schamele geschenken aanbieden.

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZAAK ZONNEBLOEM

DOOR HERGÉ

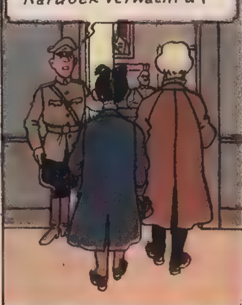

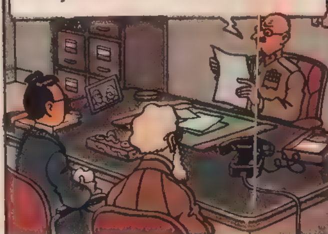

(Wordt voortgezet.)

De leraar van deze jongens is een stationchef. Je ziet drie leerlingen aan het werk. Peter lost aan het bord een zeer ingewikkeld vraagstuk op. Edgar wordt vertrouwd gemaakt met de manœuvres en Werner hecht een wagon met kolen aan een lokomotief.

De stationchef geeft een teken en al de leerlingen weten welke manœuvre ze moeten uitvoeren. Ze doen het zo stipt en precies als een Zwitsers uurwerk...

JONGE ZWITSERS SPELEN TREINTJE...
...OP SCHOOL!

ONGELOOFLIJK en toch waar. In Zwitserland bestaat er een school waar de leerlingen heel de dag prachtige treintjes doen rijden. Om je niet al te erg te doen watertanden, voegen we er aan toe dat de leerlingen zestien à zeventien jaar zijn en de wens koesteren in dienst te treden van de Zwitserse Spoorwegen, de diensten van telegraaf-telefoon of de douane. Gedurende twee jaar worden ze in deze school opgeleid. Naast teoretische krijgen ze praktische lessen en het zijn, vanzelfsprekend, deze laatsten die het meest bijval oogsten. Toch is het « treintje spelen » geen spel want alles moet zo stipt en nauwkeurig gebeuren alsof het leven van honderden reizigers op het spel stond. Al de treintjes, zowel de goederentreinen als de reizigerstreinen, zijn de haarjuiste reproducties van de echte, de grote Zwitserse treinen. Zij rijden over honderden meters spoor. Al de kommandosystemen hebben een natuurlijke grootte, net zoals de jongens ze later wanneer ze in dienst zijn zullen aantreffen. De signalen zijn echter verkleind.

De sneltrein komt. Edgar moet de wissel trekken.

Onnodig te zeggen dat die prachtige elektrische treintjes met sporen, stations, signalen en wat er nog alles bij hoort ettelijke duizenden kosten.

Hans remt de vaart van de goederentrein. Het lijkt spel maar het is ernst. Wie zou er niet graag naar zulke 'n prettige school gaan ?

WALTER GEEFT ZIJN OORDEEL OVER :

DE FIAT 1100 « Familiale »

EEN camionnette ? Wil je een proefrit maken met een camionnette ? Na Amerikaanse superwagens, Duitse prachtauto's en een Spaanse sportkar valt dat beslist niet mee ! riep Walter.

Kalmpjes aan, beste vriend. Dit is niet zo maar een camionnette, maar een FIAT 1100 die zeer grote diensten kan bewijzen en werkelijk nuttig is. Zie je, Walter, de zetels achteraan zijn opplooibaar en in de ruimte die er aldus vrij komt kan je makkelijk vijfhonderd kilo bergen. Dat is geen kleinigheid, wat ?

— Jammer, dat we niets moeten opladen, want dan zouden we de Fiat 1100 niet alleen als gewone personenwagen, doch ook als camionette op de proef kunnen stellen. O ! Ik heb het gevonden. Een vriend leende me enkele maanden geleden een groot, zwaar bord. Zouden we dat misschien niet kunnen terugbrengen ?

— Akkoord. Waar is dat ding ?

Het bord was inderdaad groot en zwaar. We sjorden het in de FIAT 1100, bonden het stevig vast en weg waren we. Alles verliep prachtig. Wanneer men geen al te zware vracht vervoert, stuurt men de FIAT 1100 net als een gewone wagen. De suspensie is nogal hard, omdat de constructeurs de achterste veren moeten versterken om eventueel vijfhonderd kilo te kunnen laden. We brachten het bord ter bestemming en op de terugweg namen we twee lifters mee.

— Fijn dat we niet hoeven uit te stappen om die jongens binnen te laten, zei Walter. Vier deuren zijn toch wel praktisch. Jammer dat de twee voorsten in de marsjrichting openen.

— Dus ben je reeds verzoend met die « camionnette » ?

— Ja, ik wou dat ik zo'n « Familiale » had om volgende zomer kamperen te gaan. Ideaal om je tent en bagage mee te nemen !

De FIAT 1100 B kan je bewonderen in het Autosalon van Brussel.

DE WITTE RUITER

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Johan is op weg naar het fort Sint-Michiel, waar hij Godfried hoopt terug te vinden. Hij tracht met behulp van een touw een stroom over te steken. Iemand knipt het touw door. Johan herkent Otto.

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

De sheriff tracht de twee gevangen bandieten aan het spreken te krijgen. Tevergeefs echter ! Kleine Poedel gaat op een van hen af...

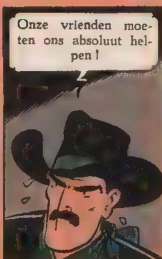

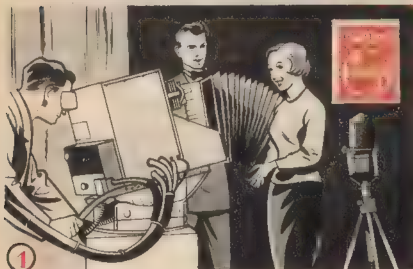

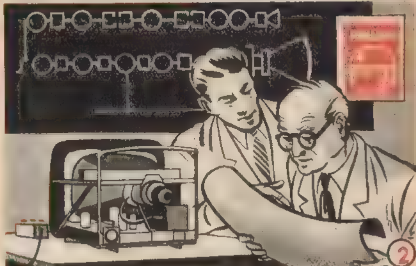

Niets is beter dan een mooi cowboyverhaal. Denk er dus aan de drie albums van Tibet te kopen : « De Kat zit in de Zak », « Chick Bill tegen de Onzichtbare » en « Doorbraak naar het Westen ».

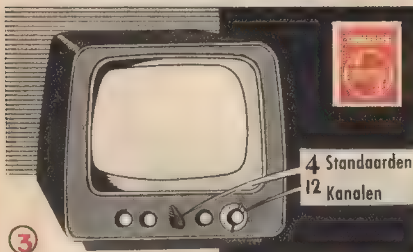
HET WONDERLIJK AVONTUUR VAN DE TELEVISIE

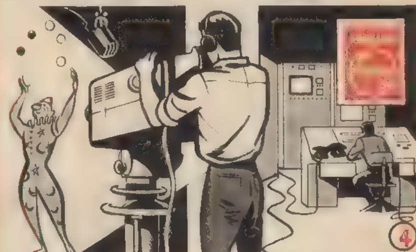
In 1938 en in 1948 reeds heeft PHILIPS, als eerste in België, openbare televisiedemonstraties op touw gezet.

Sindsdien hebben de vorsers en ingenieurs van PHILIPS er zich op toegelegd verbeteringen uit te vinden die steeds scherpere en mooiere beelden geven.

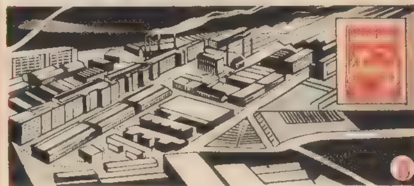
Ze zijn er ook, als eerste firma, in geslaagd, een televisietoestel te verwezenlijken dat de vier verschillende beeldsystemen, die in België worden toegepast, op zijn scherm kan ontvangen.

Want de beelden van de televisie worden, volgens zeer ingewikkelde elektronische procédés, uitgezonden. Deze procédés zijn totaal verschillend van deze gebruikt door de radio. Ook de ontvangstmogelijkheden zijn geheel verschillend.

Om nadere toelichting over de televisie te krijgen, hoef je slechts aan je papa te vragen, een briefje te sturen naar PHILIPS-TV, Anderlechtstraat, 37, te Brussel. Dan krijgt hij — voor jou — een heel interessante brochure « Moest U de televisie hebben », zonder enige verbintenis van zijnentwege.

Onthoud intussen het volgende : een TV-toestel is een kies en ingewikkeld toestel. Slechts een firma met grote ondervinding, beschikkend over uitgebreide laboratoria en machtige fabrieken, een firma als PHILIPS, kan een GOED televisietoestel fabriceren.

DE 3 MUSKETIERS

Bonacieux haastte zich naar Rochefort, om aan deze laatste het gesprek dat hij had met zijn nicht, mede te delen. D'Artagnan besluit naar Londen te gaan om de juwelen van de koningin terug te brengen...

ROCHEFORT EN BONACIEUX WERPEN HET MASKER AF

(67) NAUWELIJKS hadden juffrouw Bonacieux en d'Artagnan het gelijkvloers verlaten of Bonacieux opende de deur. Toen hij er van overtuigd was dat er zich niemand in de vertrekken bevond, gaf hij Rochefort een teken binnen te komen. « Ben je er wel zeker van dat hier niemand is ? » vroeg de man van Meung. « Absoluut ! Mijn nicht is waarschijnlijk reeds naar het Louvre teruggekeerd. » — Meen je dat ze met niemand anders dan met jou gepraat heeft ? » Bonacieux knikte. « Het nieuws dat ik u bracht is dus zeer belangrijk ? » — « Zeer belangrijk, mijn beste. De kardinaal zal erg tevreden zijn over je. Eén ding spijt mij echter... »

(68) EN dat is ? » vroeg Bonacieux ongerust. « Wel, het feit dat je nicht geen enkele naam heeft genoemd. Ben je er zeker van dat zij de naam van de hertog van Buckingham niet vermeldde ? » — « Absoluut zeker, monseigneur. Ze zei alleen dat ze mij naar Londen wou sturen om het belang van een zeer hoog personage te dienen. » D'Artagnan en juffrouw Bonacieux hoorden ieder woord van deze boeiende konversatie... « Ha ! Die verrader ! » zei het meisje. D'Artagnan deed haar teken stil te zijn, want het onderhoud van de twee trouwe knechten van de kardinaal was nog niet ten einde... « Je bent toch dom geweest, dat je niet geveinsd hebt de boodschap te aanvaarden, vervolgde Rochefort.

(69) DAN zouden wij nu in het bezit geweest zijn van de brief. » Bonacieux zuchtte diep. « Misschien kan ik alles nog goed maken, zei hij. Ik loop naar mijn nicht, zeg haar dat ik nagedacht heb over de zaak en dat ik de opdracht wil aanvaarden. Ze zal me dan het briefje geven, en ik breng het naar de kardinaal. » — « Dat is in orde, zei Rochefort. Loop zo vlug je kunt naar het paleis. Ik wacht op je in mijn huis en wij gaan dan samen naar Zijne Eminentie. » Een ogenblik later verlieten ze het huis. D'Artagnan en Constance wachtten tot het geluid van hun stappen uitgestorven was om naar beneden te komen...

(70) WIJ hebben geen minuut te verliezen ! riep d'Artagnan. Wanneer je oom verneemt dat je de brief voor Buckingham niet meer hebt, loopt hij natuurlijk naar de kardinaal en deze zal heel de stad onderst boven laten zetten. » — « Ik ga dadelijk naar de Treville en morgen vóór dag en dauw ben ik op weg naar Engeland. » Hij wierp zijn brede mantel om, groette de jongedame hoofs en verdween. Kapitein de Treville ontving onze held heel vriendelijk. D'Artagnan viel natuurlijk met de deur in huis. « Mijnheer, zei hij, ik vraag u de toelating de koningin van Frankrijk te redden ! »

(71) TREVILLE werd bleek. Hij bekeek d'Artagnan ernstig en zei : « Bewaar je geheim. Het geheim behoort je niet toe en ik wil het niet horen. Zeg me enkel wat je wenst. » — — « Twee weken verlof voor Athos, Porthos, Aramis en mijzelf. Het gaat er om gaaf en behouden Engeland te bereiken, en ik ben er van overtuigd dat de kardinaal alles zal in het werk stellen om dit te beletten. Vier kloeke musketiers zullen dus niet te veel zijn ! » Een ogenblik zweeg de Treville. Hij begreep min of meer om welk drama het hier ging en zei eindelijk : « Goed, ik geef jullie twee weken verlof ! »

(72) DE Gascogner schudde de hand, die de kapitein van de Musketiers hem toestak met eerbied en dankbaarheid. Dan liep hij naar Aramis. Hij wist dat hij zijn vrienden op dit uur in de woning van Aramis zou vinden. De drie onafscheidelijken begroetten de komst van hun jonge vriend met blijdschap. « Heren, zei d'Artagnan, uw kapitein geeft u twee weken verlof. Ik vraag u dus met mij een zeer gevaarlijke opdracht te willen volbrengen. Wij moeten de koningin van Frankrijk redden. Wel ?... » Hij bekeek zijn drie vrienden. Athos bleef ernstig. Porthos zette grote ogen op. Aramis streek zijn snor glad en glimlachte fijntjes...

(Wordt voortgezet)

EEN KLEINE PAGE MET

HANS van Roobeke boog zich vlug op zij en met een doffe slag plofte de ijzeren pijl in de hoge, zware eikenhouten rugleuning van de zetel waarin hij zat.

— Ben je gek, Koenraad ? riep Hans en sprong met getrokken degen overeind.

Maar Koenraad de Hooglander, die enkele sekonden te voren nog aan de tafel van Hans zat, was reeds achter een fluwelen voorhang verdwenen. De wapenknechten van Hans, die de achtervolging inzetten, bleven op bevel van hun meester staan.

LAAT hem lopen, zei hij. God heeft hem voor deze misdaad willen behoeden, en ik kan toch niet vergeten dat Koenraad en ik kozijns zijn. Dat hij zich echter niet meer op mijn weg vertone, want dan sta ik niet meer borg voor zijn leven !

Koenraad haatte zijn kozijn Hans, van op de dag toen de koning tussen hen de erfeniskwestie van hun oom had geregeld. Deze laatste was zonder kinderen gestorven, en zijn landgoed zou verdeeld worden tussen Koenraad en Hans. De koning had Hans het land gegeven, waarop Koenraad reeds zo lang een oogje had. De heer de Hooglander deed alsof hij volledig akkoord was met de wijze waarop de koning de erfenis had verdeeld, maar inwendig had hij gezworen Hans uit de weg te ruimen, en zich van al zijn bezittingen meester te maken. Om dit plan uit te voeren had hij precies het moment uitgekozen waarop hij met zijn gastheer voor een rijk gevulde tafel zat. Hij meende dat de moord aldus makkelijk zou te verklaren zijn en niemand hem zou verdenken. Hij zou eenvoudig vertellen dat een struikrover door het venster op de heer van Roobeke had geschoten.

Die avond riep Hans al zijn dienaars en krijgsvolk samen in de grote wapenzaal en zei :

— Indien het toeval wil dat de Koenraad de Hooglander alleen of in gezelschap voor de poort van het kasteel komt, dan vraag je hem zich dadelijk te verwijderen. Voldoet hij niet aan dit bevel, dan gebruik je geweld.

Koenraad wachtte er zich wel voor zich nog in de omgeving van het land van zijn kozijn te vertonen. Maanden en maanden verliepen en Hans vergat het tragisch incident. Het was herfst geworden en het seizoen van de jacht was aangebroken. Op zekere dag achtervolgde de heer van Roobeke een reebok, toen hij plotseling van achter de struiken een gekreun hoorde. Hij leidde zijn paard in die richting en zag voor een nederige woning een knaap zitten van ongeveer twaalf jaar, die hartverscheurend huilde. Hij hield het hoofd van een grijsaard vast, die, voor zo ver Hans van op afstand kon zien, dood was. Toen de knaap de ruiter merkte, wou hij vluchten.

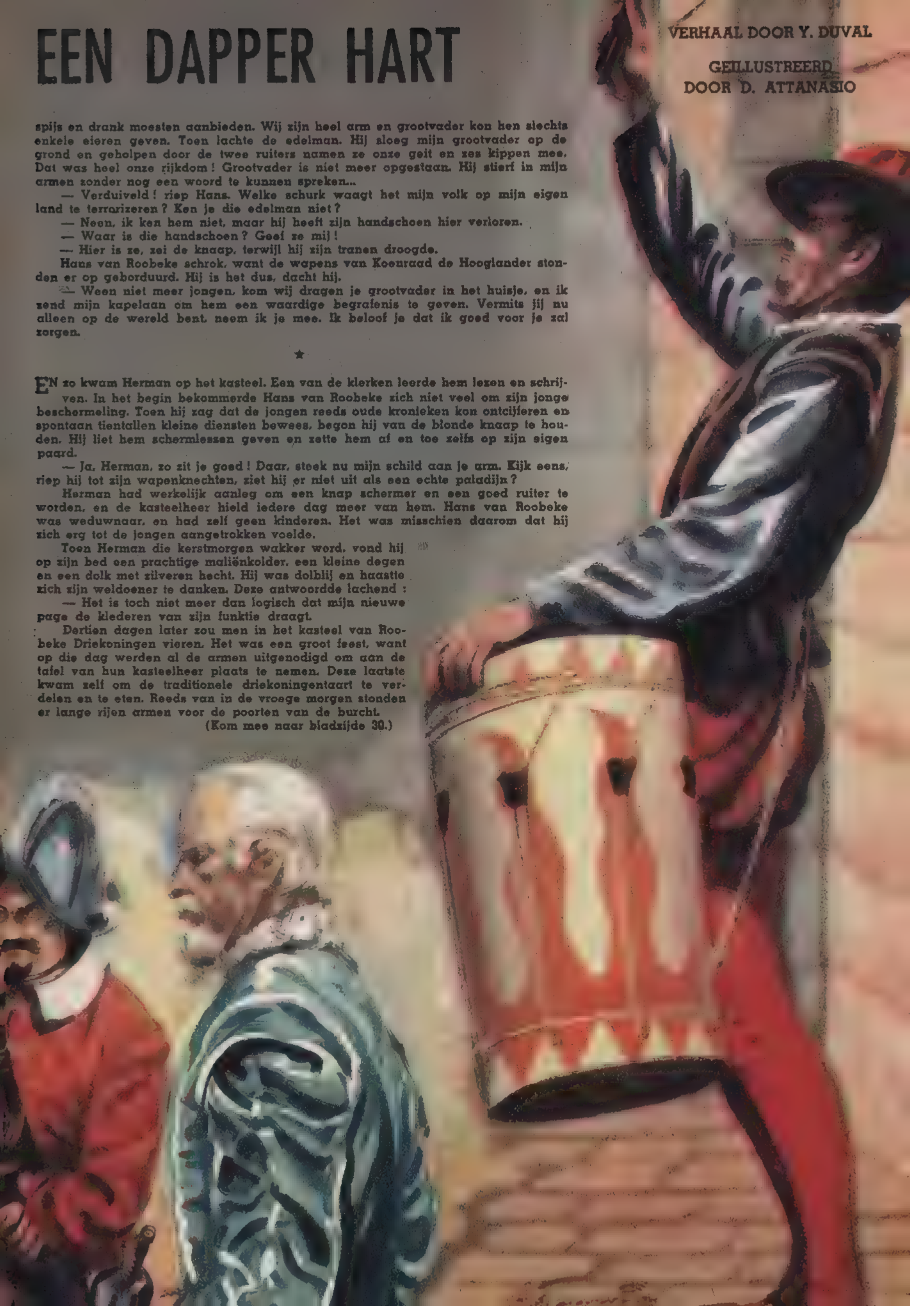
— Vrees niets ! Ik ben Hans van Roobeke, heer van dit land en de beschermer van al wie er op woont. Vertel me een keer wat er gebeurt is. Wie is die man ?

— Dat is mijn grootvader, snikte de knaap, en hij is dood. Een kwartiertje geleden stopte er een edelman, vergezeld van twee ruiters vlak voor onze deur. De edelman zei dat zij sinds de vroege morgen niets hadden gegeten en wij hen

EEN DAPPER HART

VERHAAL DOOR Y. DUVAL

GEILLUSTREERD DOOR D. ATTANASIO

spijs en drank moesten aanbieden. Wij zijn heel arm en grootvader kon hen slechts enkele eieren geven. Toen lachte de edelman. Hij sloeg mijn grootvader op de grond en geholpen door de twee ruiters namen ze onze geit en zes kippen mee. Dat was heel onze rijkdom! Grootvader is niet meer opgestaan. Hij stierf in mijn armen zonder nog een woord te kunnen spreken...

— Verduiveld! riep Hans. Welke schurk waagt het mijn volk op mijn eigen land te terrorizeren? Ken je die edelman niet?

— Neen, ik ken hem niet, maar hij heeft zijn handschoen hier verloren.

— Waar is die handschoen? Geef ze mij!

— Hier is ze, zei de knaap, terwijl hij zijn tranen droogde.

Hans van Roobeke schrok, want de wapens van Koenraad de Hooglander stonden er op geborduurd. Hij is het dus, dacht hij.

— Ween niet meer jongen, kom wij dragen je grootvader in het huisje, en ik zend mijn kapelaan om hem een waardige begrafenis te geven. Vermits jij nu alleen op de wereld bent, neem ik je mee. Ik beloof je dat ik goed voor je zal zorgen.

★

EN zo kwam Herman op het kasteel. Een van de klerken leerde hem lezen en schrijven. In het begin bekommerde Hans van Roobeke zich niet veel om zijn jonge beschermeling. Toen hij zag dat de jongen reeds oude kronieken kon ontcijferen en spontaan tientallen kleine diensten bewees, begon hij van de blonde knaap te houden. Hij liet hem schermlessen geven en zette hem af en toe zelfs op zijn eigen paard.

— Ja, Herman, zo zit je goed! Daar, steek nu mijn schild aan je arm. Kijk eens, riep hij tot zijn wapenknechten, ziet hij er niet uit als een echte paladijn?

Herman had werkelijk aanleg om een knap schermer en een goed ruiter te worden, en de kasteelheer hield iedere dag meer van hem. Hans van Roobeke was weduwnaar, en had zelf geen kinderen. Het was misschien daarom dat hij zich erg tot de jongen aangetrokken voelde.

Toen Herman die kerstmorgen wakker werd, vond hij op zijn bed een prachtige maliënkolder, een kleine degen en een dolk met zilveren hecht. Hij was dolblij en haastte zich zijn weldoener te danken. Deze antwoordde lachend:

— Het is toch niet meer dan logisch dat mijn nieuwe page de klederen van zijn funktie draagt.

Dertien dagen later zou men in het kasteel van Roobeke Driekoningen vieren. Het was een groot feest, want op die dag werden al de armen uitgenodigd om aan de tafel van hun kasteelheer plaats te nemen. Deze laatste kwam zelf om de traditionele driekoningentaart te verdelen en te eten. Reeds van in de vroege morgen stonden er lange rijen armen voor de poorten van de burcht.

(Kom mee naar bladzijde 30.)

DE LAATSTE PATROUILLE

Roman van Yves DUVAL — Geïllustreerd door REF

EEN GEHEIMZINNIGE STEEN

Ten koste van duizend moeilijkheden slagen de « Gemzen » er in de vier avonturiers, die zich lieten doorgaan als leden van de Blythe-expeditie, te redden. Het plan dat ze aan de Blythe-expeditie ontstolen hadden is in de vlammen opgegaan.

HET feit dat het plan in de vlammen was opgegaan, was voor de « Gemzen » een grote teleurstelling.

— We hebben vier mensenlevens kunnen redden, vrienden, zei Guido. Je mag toch geen mensenleven met een of ander materieel voordeel in de weegschaal leggen, hoe groot en hoe gewettigd dit voordeel ook wezen mag.

— Vertel ons nu maar eens wat we verder doen ? vroeg Henk.

— We marsjeren naar de bronnen van de Fitzroy in de hoop er de Blythe-expeditie te vinden. Met ons kompas en onze kaart moeten we er binnen enkele dagen zijn.

— Dus keren we op onze stappen terug ?

— Neen, we lopen langs de andere oever van de kreek. Zo kunnen we ons, naar mijn mening, niet van richting vergissen. Er moet ergens een plaats zijn, waar we over de kreek kunnen komen, vermits die vier spitsboeven wel aan de overzijde geraakt zijn...

JA en wat doen we met onze gevangenen ? wilde Renaat weten. Ik heb niet de indruk dat ze in staat zijn een hele dag te marsjeren.

— Het is absoluut niet noodzakelijk hen mee te nemen, meende Guido. We geven hen wat levensmiddelen en laten hen hier achter. Ze zullen zich wel uit de slag trekken. De toestand, waarin ze verkeren is niet rooskleurig, maar daaraan hebben ze toch zelf schuld. Ik denk dat we alles hebben gedaan wat in onze macht lag. Wij moeten toch zelf ook eens uit deze troosteloze en verlaten streek geraken, we moeten toch zelf ook geholpen worden, anders komen we nooit meer op de Jamboree !

De « Gemzen » keerden terug naar hun tent, aten een stukje en strekten zich uit. Ze waren allemaal erg moe.

— Voor de avond valt moeten we trachten een stuk wild onder schot te krijgen, jongens. Onze voorraad levensmiddelen is uitgeput.

— In orde Guido, antwoordde Jan. Renaat, Henk en ik trekken er op uit. Ik heb anders niet de indruk, dat er hier wild zit. Misschien kunnen we een of andere vogel neerleggen.

— Blijf altijd bij elkaar, ga niet te ver en wees voorzichtig !

Met Jim en Harry Gordon bestudeerde Guido de kaart, terwijl de drie jagers tussen het hoge gras verdwenen. Ze liepen reeds een tiental minuten toen Renaat zijn makkers een teken gaf.

— Ssst ! Hebben jullie niets gehoord. Daar bewoog toch iets vlak voor ons... Houd de karabijnen schietensklaar...

Op een twintigtal meter voor hen zagen ze plotseling een soort van hinde die met grote sprongen vluchtte. Alleen de kop van het dier stak, bij iedere sprong, boven het gras uit. Drie schoten weerklonken.

— Geraakt, riep Renaat en rende naar de plaats waar ze de kop van het dier voor het laatst gezien hadden.

— Kom, jongens, kom vlug. Het is vanzelfsprekend geen hinde, maar een kangoeroe.

Het arm dier was op slag gedood en lag op de flank. In z'n hals drong er een vlek bloed door de grijze pels. Het zwaar achterlijf van het buideldier eindigde op een lange, stevige staart. De staart is een belangrijk iets voor een kangoeroe; om te springen steunt hij er immers op.

— Arm, braaf dier, zuchtte Jan. Dat hebben we werkelijk niet gewild. We hadden je zo veel liever laten leven, maar... wij moeten jammer genoeg eten.

— Daaruit halen we enkele flinke steaks, meende Henk. Maar hoe krijgen we die zware last naar ons kamp ?

De jongens zagen geen andere oplossing dan de kangoeroe een lasso om het lijf te binden en over de grond voort te sleuren. Het dier woog veel te zwaar om het te dragen.

Twee uren later reeds aten ze het vlees van de kangoeroe. Ze hadden het boven een open vuur aan het spit gebraden en het was erg lekker. Ze konden hun buikje eens dik en rond eten, want er was meer dan genoeg voor iedereen.

★

DE volgende morgen overhandigden de « Gemzen » de resten van de kangoeroe, een doos lucifers en een mes aan de vier avonturiers en lieten hen achter. Ze stapten moedig in de richting van de moerassen, waar ze de dag te voren de padanus hadden omgehakt en volgden de rand van de moeras in oostelijke richting. Weldra vonden ze een plaats, waar het water en het slijk volledig uitgedroogd was en waarover ze

makkelijk de andere oever konden bereiken.

Zo ver het oog reikte, was het gras zwart verkoold door de savannebrand. Fijne, zwarte asse bedekte de grond. Voor de jongens was het echter een voordeel : de weg was gebaand en niets hinderde hen nog. Ze legden enkele kilometers in snel tempo af, dan verdwenen de sporen van de brand en kwamen ze opnieuw in het hoge kangoeroegras terecht.

De « Gemzen » volgden nog steeds de zigzaglijn van de kreek. Hier en daar was ze volledig uitgedroogd, op andere plaatsen vormde ze een paternoster van kleine poelen en moerassen en eindelijk waren er ook nog een paar plassen water overgebleven, daar waar de grond harder was en het water er minder vlug doorsijpelen kon. Het was middag en de zon stond te gloeien aan de hemel.

— Ik brand van verlangen om me in één van die plassen te werpen, riep Jan. Wat denken jullie van een bad, vrienden ?

— Fijn ! Goed idee ! Ik denk dat we hier zonder gevaar kunnen zwemmen. Kom op, leg jullie rugzakken maar vlug op de grond ! Maar, opgepast, hé, niet te ver van kant gaan. Je kan nooit weten !

Jim was de laatste om in het heerlijke water te komen. Henk dacht er zelfs niet aan te zwemmen, op enkele passen van de oever, lag hij languit op de rug en bewoog nu en dan z'n handen even; net genoeg om boven te blijven.

— Ketje, riep hij na enkele minuten, wat woel jij toch met je voeten in het slijk ? Dat vuil moerasslijk komt allemaal naar boven... Ba ! Tot in m'n mond dringt het ! Hou er mee op, begrepen ?... Wat ? Je wilt niet ?... Maar ik zal er je ook eens laten van proeven, kerel !

Henk rende 't Ketje na en deze gooide, als afweer, z'n makker een handvol zand in het gelaat.

— Aai ! schreeuwde Henk. Ben jij gek ? Waarom werp je die steen ?

— Een steen ? Niets anders dan wat zand. Jij kan ook niks verdragen !

— Ha, dat noem jij zand ? Henk raapte de steen op en toonde hem met triomfantelijk gebaar. Eensklaps bleef hij staan en bekeek de steen aan alle kanten.

— Hee, wat een rare steen ! Kom eens kijken, vrienden ! Het is net de stop van een karaf...

VOLGENDE WEEK :

GEVECHT MET DE WILDEN

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake en Mortimer, door Olrik verraden, bevinden zich alleen in een onderaardse grot. Mortimer exploreert een siphon, in de hoop langs daar een uitweg te vinden...

De koord zit beslist ergens tussen geklemd... Ik heb geen minuut te verliezen!

Blake grijpt een mes en springt op zijn beurt in het water. Tot zijn grote verbazing is het water van de siphon troebel gemaakt door het slijk...

Hij kan geen hand voor de ogen zien, maar de koord waaraan zijn vriend is vastgebonden wijst hem de weg. Hij zwemt zo vlug hij enigzins kan.

Plotseling bemerkt hij Mortimer, die zich weert als een duivel om het touw dat hem gevangen houdt, los te rukken...

Blake ziet onmiddellijk het hachelijke van de situatie in en snijdt het touw door...

Hij duwt Mortimer, die half bewusteloos is, voor zich uit en brengt hem gaaf en gezond aan de oppervlakte.

Hou je kloek, mijn beste, wij zijn er!...

BLUB

En enkele ogenblikken later...

Het gebeurde juist op het ogenblik dat ik wou terug keren. Het slijk dat tegen de rotswanden kleeft kwam los toen ik er voorbij zwom en langzaam werd het water donkerder. Ik zag niets meer, en draaide en keerde in het rond. Ik kon het touw met de beste wil ter wereld niet los krijgen... Het werd mij erg benauwd daar beneden...

Dat begrijp ik... en die siphon?...

Wij kunnen er door. Op ongeveer 25 yards van hier wordt de rivier opnieuw breder...

Prachtig! Dan gaan wij... Ik ben stijf van de koude!

En een kwartier later... De professor en de kapitein slaagden er in door heen de siphon te geraken. Zij hebben hun plunje goed uitgewrongen en zijn klaar om hun tocht naar het onbekende voort te zetten...

Ben je klaar?... Gaan wij voort?

Alsof wij een andere keuze hadden!

Gedurende twee volle uren volgen ze de geheimzinnige loop van de rivier. Plotseling begint het water te koken...

Wat betekent dat?

Het water krijgt langzamerhand een purpere kleur...

Nu wordt het rood! Eigenaardig...

Heel waarschijnlijk een vulkanirch fenomeen...

Luister...

De muren van de grot kraken en een dof gerommel stijgt uit de aarde op...

BRRRRROUMMMMM!!!

Lieve hemel! Een aardbeving!

Dat ontbrak er nog aan...

Plotseling zet Mortimer grote ogen op en roept...

Verdraaid! Wat is dat?...

POM EN TEDDY BELEVEN NIEUWE AVONTUREN IN INDIA

DE ZWARTE TALISMAN

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRANS CRAENHALS

Het cirkus geeft een reeks voorstellingen in India. De jonge Indra heeft Maggy uitgenodigd zijn mooie juwelen te bewonderen. Hij tracht haar zijn vreemd gedrag te verklaren.

EEN KLEINE PAGE MET EEN DAPPER HART

(VERVOLG VAN BLADZIJDE 2)

ZE werden weldra binnen gelaten en mochten plaats nemen aan de lange tafels die in de enorme wapenzaal waren opgesteld. Ze konden eten en drinken naar hartelust, en na de maaltijd brachten dienaars heel plechtig een enorme taart binnen.

★

DE heer van Roobeke, voorafgegaan van zijn kleine page Herman, die een grote schaal droeg, betrad de zaal. Het was een plechtig ogenblik. De heer van Roobeke gaf aan iedere arme welke naar hem toekwam enkele goudstukken. Herman straalde van geluk. Hij voelde zich fier omdat hij de armoe en de nood, die hij toch aan den lijve had gevoeld, mocht helpen lenigen.

Hij bekeek de mensen die op zijn meester toetraden een voor een en zag hoe hun ogen straalden van tevredenheid op het ogenblik, dat hij het geld in hun handen drukte. Maar plotseling beefde hij en schreeuwde luid.

— Daar... Hij is het! De man die mijn grootvader heeft gedood!

In de opgeheven vuist van de valse bedelaar glinsterde een dolk, die hij in de rug van de heer van Roobeke wou gooien. Bliksemsnel wierp Herman zich tussen het wapen en zijn weldoener. De slag trof hem. Hij wankelde en viel kreunend op de grond. Terwijl de dienaars zich meester maakten van Koenraad, die zich vermomd tussen de bedelaars en de armen had gemengd, knielde de heer van Roobeke neer naast zijn page, en zei:

— Ha! Die schurk! Hij heeft hem gedood... Herman, zeg me iets! Spreek!

Eindelijk opende de jongen de ogen en stamelde:

— Het is niet zo erg! Het is niet zo erg!

Het vreselijk wapen was inderdaad in het pantserhemd van de kleine page blijven steken, zodat hij alleen maar verdoofd was door de slag.

— Werp die schurk terstond in de gevangenis. Morgen lever ik hem uit aan het koninklijk gerecht, opdat hij de straf zou krijgen die hij dubbel en dwars heeft verdiend. Voor mijn krijgsvolk, dienaars en mijn traditionele gasten van Driekoningen, verklaar ik plechtig dat ik Herman van dit ogenblik af aanzie als mijn zoon, en hij eens mijn opvolger en jullie heer zal zijn.

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

« JONGENS ONDERWEG »

DE jonge auteur Cor Ria Leeman, liet bij de K.S.A.-uitgeverij te Roeselare, een nieuw jeugdboek verschijnen: « Jongens Onderweg », geïllustreerd door Aimé van Avermaet. Dit boek zal met veel spanning gelezen worden door onze lezers, aan wie ik het aanbeveel. Het is netjes uitgegeven, in een mooie letter gezet, en leest zeer aangenaam. Prijs: 25 F. (gen.).

« CAIUS IS EEN EZEL »

IN de jeugdboekerij « Bonte Wereld » van de uitgeverij Lannoo, te Tielt, verscheen een Nederlandse vertaling van een grappig Duits verhaal dat zich afspeelt in het oude Rome. De band en de tekeningen van dit boek zijn uitstekend. Ze werden geleverd door Charlotte Kleinert. Traditiegetrouw is deze uitgave typografisch goed verzorgd. Dit boek bevelen wij speciaal aan, aan lezers uit zesde, vijfde en vierde Latijnse van colleges en athenea. Prijs: genaaid 50 F., gebonden 68 F.

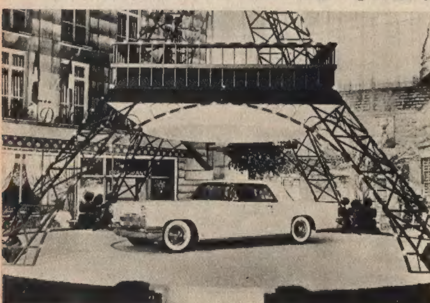
« DE DRIE PIJLEN »

IN de jeugdboekerij « Bonte Wereld » van Lannoo verscheen eveneens een historisch verhaal van August Boudens « De Drie Pijlen », met illustraties van Ludo Laagland. Wij hebben zowel de tekst als de illustraties van dit verhaal geapprecieerd.

JOHAN.

FORD ONDER DE EIFFELTOREN

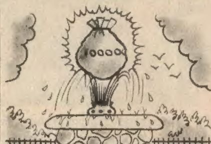

OM z'n laatste glimmende wagen te laten bewonderen en goed tot z'n recht te laten komen, bouwde Ford te Dearborn in de Verenigde Staten een typisch Parijse omgeving of dat wat de Amerikanen onder Parijse omgeving verstaan: een achttien meter hoge Eiffeltoren verlicht door 650 electrische lampen en de wapperende Franse en Amerikaanse vlag in top, een tabaksbureau, een wijnhandel, winkels met de laatste modesnufjes voor dames, krantenkiosken, een paar bomen en een dozijn mussen.

DE POS

EEN GOUDFONTEINTJE

TE Genua in Italië is er een fonteintje dat, naar men zegt, geluk aanbrengt als je er een geldstuk inwerpt. De traditie wil ook dat je, zo je een geldstuk in het water gooit, voor je dood gelukkig zult terugkeren onder die azuurblauwe Italiaanse

hemel. De stad kwam nu op het geniaal idee die geluksfontein te laten kuisen en haalde voor een half millioen lire muntstukjes op. De vroede vaderen besloten dit geld aan de armen van Genua uit te delen.

DE INCA's KENDEN DE COCA REEDS

IN het oude Peru der Inca's groeide een geheimzinnige plant, de coca. Een struik, niet hoger dan drie meter, met glimmende zwarte bladeren, die elk jaar afvallen. Ze kenden het plukken en het kauwen van deze bladeren en hadden er een religieuze betekenis aan gehecht. Het kauwen der cocabladeren geeft een bedwelmend en aangenaam gevoel. De Inca's gaven het aan hun legers wanneer ze zware marsjen moesten afleveren of ten strijde moesten trekken.

Toen de Spanjaarden in Peru kwamen, gebruikten ze de coca als munt waarmee ze de koopwaar der inlanders betaalden. Nu nog kan men in de streek der Andes geen Indiaan zien of er steekt een cocapruim achter zijn kiezen.

In 1860 vond men het middel om uit de cocabladeren het bijzonderste element af te zonderen nl. de cocaïne. Het wordt met sukses aangewend om een lokale verdoving te bekomen. Men kan het goedje opsnuiven en dat is beslist niet aangeraden. Cocaïne is een verdovingsmiddel dat alléén door de geneesheer mag worden toegediend. Op de cocaïnesmokkel staan strenge straffen.

WAT DENK JE VAN ONS SUPER - KUIFJE VAN 32 BLZ.? LEES HET IEDERE WEEK!

NIEUWS IN

● De Brit Donald Campbell, die met zijn « Blue Bird » in juli van vorig jaar op het water de snelheid van 324 km per uur haalde, heeft thans zijn eigen rekord gebroken met de fantastische snelheid van 346 km per uur.

● In Brazilië praat men niet alleen over de presidenten die komen en gaan, maar ook over een soort van boon die, volgens een nieuwe formule bewerkt, sigarettenpapier zou leveren dat niet schadelijk is voor het menselijk organisme.

● Bij wijze van proef werden in Londen op het Portland Place parkeermeters geplaatst ten behoeve van de automobilisten die er voor korte tijd willen parkeren. Voor één shilling mogen ze drie uur parkeren.

● Te Karlsruhe in Duitsland

WIE VEEL LAWAAI MAAKT IS EEN DOMOOR

EEN Japans geleerde verklaarde onlangs dat een intelligent mens van de stilte houdt en alle lawaai verafschuwt. Over het algemeen gaat intelligentie gepaard met een flinke dosis nervositeit. Mensen die intellectuele arbeid verrichten worden moe van rumoer en lawaai. Om zich gelukkig te voelen te midden van veel lawaai, van veel drukte moet men ofwel zeer jong ofwel... erg dom zijn! Nou, jongens, de keuze is erg makkelijk!

DOOF HET VUUR!

DOOF het vuur en doof het licht, de klok heeft tien geslagen. Lang geleden hoorden wij de nachtwaker dat ook in onze straten roepen. In een kleine Spaanse stad bestaat dit oude gebruik nog. De mensen die 's avonds uitgaan, vertrouwen de sleutel van hun woning toe aan de nachtwaker. Bij hun terugkeer klappen ze in de handen, de waker komt toegesneld, opent de deur en wenst de thuiskomers goede nacht. We stellen voor die man een paar rolschaatsen te kopen, want het moet erg vermoeiend zijn met de huissleutels van het ene eind van de stad naar het andere te rennen. Het lijkt inderdaad onmogelijk dat al de mensen die 's avonds willen uitgaan in dezelfde straat wonen!

tiljon

HET KORT

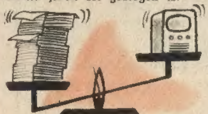
werd een heel merkwaardig gebouw in gebruik genomen. Op de begane grond zie je er alleen een gewone garageingang en een tankstation van. Onder de grond zitten zo maar eventjes vijf verdiepingen die honderden auto's kunnen bergen.

● Niet alleen auto's krijgen in dit gebouw onderdak ! Alle reparaties zijn er mogelijk, er is een fijn ingerichte dienst voor eerste hulp bij ongevallen en een modern snelbuffet.

● Hoe krijg je je wagen in zo'n onderaards gebouw ? Heel eenvoudig ! Je rijdt in de garage, je stapt uit je wagen en men drukt je een bonnetje in de hand. Je auto verdwijnt via een transportband in enkele sekonden en komt desgewenst door een druk op de knop, prompt terug naar zijn eigenaar...

DAGBLADEN IN AMERIKA

IN het jaar 1790 verschenen er in de Ver. Staten 8 dagbladen, in 1840 waren er reeds 138, in 1890 telde men er 1.662. In het jaar 1900 sprong het cijfer naar 2.190 en in 1910 rolden er 2.433 verschillende dagbladen van de persen. Thans zijn het er nog 1.660, een vermindering dus alhoewel het bevolkingscijfer de laatste jaren fel gestegen is.

KIKI KUMARI DE WILDE KAT

KIKI Kumari is een wilde kat die gevonden werd aan de voet van de Bhutan in het Himalajagebergte. Gewoonlijk vindt men ze in de wouden van India. Kiki Kumari was nauwelijks twee weken oud toen ze werd opgenomen door de ontdekkingsreizigster Gabrielle Bertrand. Ze gedraagt zich als een echte lieve poes en was de grote vedette van het « Dierensalon » dat onlangs te Parijs werd gehouden.

EEN FORTUIN VALT UIT DE HEMEL

JIM RUFF, een Brit, werkt sedert 1952 als nachtwaker in een voorstad van Londen. De brave man werkte niet 44 uren per week, zoals de wet het voorschrijft, maar van 90 tot 100 uren. Hij lei een klacht neer bij z'n syndicaat en de nodige stappen werden gedaan om de betaling te eisen van al de uren welke Jim te veel had gewerkt. Na heel wat moeilijkheden kreeg Jim Ruff voldoening en ontving hij het aardige sommetje van 200.000 B. F. Er zijn kwatongen die beweren dat de nachtwaker zijn fortuin al slapend verdiende !...

ONZE PRIJSVRAAG

DE JACHT OP DE TITELS !

DE kleine prijsvraag « DE JACHT OP DE TITELS » kende een groot sukses. Zoals jullie weten ging het er om, het grootste aantal KUIFJE's titels (uit te knippen op de omslag) te verzamelen. We kregen hele karrevrachten titels en wij wensen al onze vrienden, welke deelnamen aan deze prijsvraag, van harte geluk. Hier volgen dan de namen van de gelukkige winnaars :

WINT EEN MOTORFIETS QUICKLY (N.S.U.): Mariette van Besbeke, van Lebbeke.

WINNEN EEN AJAX-FIETS, TYPE KUIFJE : Henri De Bakker, van Koekelberg, Noël Warnotte, van Luik, en André Gerard, van Habay-la-Neuve (Prov. Lux.).

WINNEN EEN ALBUM VAN DE LOMBARD COLLECTIE: De 50 volgende welke ons het grootst aantal titels hebben gezonden. De titels werden natuurlijk zorgvuldig geteld ! Bij gebrek aan plaats kunen we de 50 volgende namen niet publiceren.

ANTWOORDEN OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE STIPT ?

10 JA : Ha ! Jij hebt een kronometer ingeslikt ! Je bent de stiptheid in persoon. Ik doe mijn hoedje voor je af !

Van 7 tot 9 JA : Je houdt van je bed, je stelt je werk wel eens uit tot het allerlaatste minuutje uit. Je denkt er ook niet altijd aan dat er verkeersopstoppingen zijn, of dat er een band kan springen.

Van 4 tot 6 JA : Je mag niet op je laten wachten. Wie beleefd wil zijn, moet er in de eerste plaats aan denken op tijd te komen.

Van 0 tot 3 JA : Ken je het fabeltje van de schildpad en de haas ? Ja, ik weet wel de schildpad kwam eerst aan, maar daarom was het ook een fabeltje ! In het gewoon dagelijks leven gebeurt zo iets zeer zelden. Koop een goed uurwerk en vergeet niet er af en toe naar te kijken !

VERSTROOID !

CECIL B. de Mille (je kent wellicht zijn naam of je hebt een of andere film van hem gezien) speelt vaak, al te vaak zelfs, voor geld. Hij heeft echter niet altijd geluk en het is al meer dan eens gebeurd dat hij al het geld dat hij op zak had verloor. Op zekere keer toen hij weer zijn biljetten had moeten neertellen, sloeg met de vuist op tafel en schreeuwde : « Nooit zet ik nog een voet in dit huis ! » Hij knalde de deur achter zich dicht en mompelde dan bedremmeld ; « Verdraaid ! Het is mijn huis ! »

ZEKER VAN ZIJN STUK

Een sterke kerel komt in het hospitaal.

— Dat is voor Battling Box, zegt hij aan een verpleegster, en reikt haar een ruiker bloemen toe.

— Maar wij hebben geen zieke die zo heet !

— Dat weet ik, maar hij zal om 11 uur hier gebracht worden, ik ga met hem boksen !

(Jan de Poorter, Roeselare.)

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit :* **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 199.334 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Holland : G.-H. KAAT, Singel 353, Dordrecht.
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.)
Italië : PERIODICI VALLARDI, Viale Montello, 16, Milan
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Que).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

5-1-56

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

